

Tiesiog gyvenk SUSAN WIGGS

Jautri žavios moters istorija... Susan Wiggs apdovanota talentu kurti žmogiškus personažus ir įtraukti skaitytojus į šeimos istorijas. Nuoširdus tarpusavio ryšys čia svarbiausias.

Library Journal

svajonių knygos
Knygute.lt

Susan Wiggs

TIESIOG GYVENK

Romanas

Versta iš: Susan Wiggs, Just Breathe, MIRA Books, 2008

Copyright © Susan Wiggs, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė Jūratė Žeimantienė
Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Jūratė Žeimantienė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Živilė Adomaitytė, knygos viršelio dizainas, 2019

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-1092-2

© Knygute.lt, skaitmeninė versija, 2025

*Alice O'Brien Borchardt, talentingos
rašytojos ir brangios draugės, atminimui.
Tu tebegyveni širdyse tų, kurie tave
mylėjo.*

Padėkos

Šiai knygai išleisti prireikė daug pastangų. Tad nuoširdžios padėkos nusipelno mano bičiulės rašytojos: Anjali Banerjee, Kate Breslin, Carol Cassella, Lois Faye Dyer, P. J. Jough-Haan, Rose Marie Harris, Susan Plunkett, Sheila Rabe, Krysteen Seelen, Suzanne Selfors ir Elsa Watson – už draugiškumą, humorą ir kantrybę skaitant pirmuosius juodraščius.

Širdingai dėkoju komiksų serijos „Luann“ autoriui Gregui Evansui; buvusiam Kalifornijos valstijos Kerno apygardos priešgaisrinės apsaugos kapitonui Tomui McCabe'ui – tikram didvyriui, taip pat specialiajam agentui Glennui Moungeriui.

Kaip visada, dėkoju specialistų komandai, padedančiai knygoms pasiekti skaitytojus: savo agentei Meg Ruley ir agentei Annelise Robey iš „Jane Rotrosen Agency“; savo redaktorei Margaret O'Neill Marbury ir redaktoriui Adamui Vilsonui iš „MIRA Books“, taip pat Donnai Hayes, Dianne Moggy, Lorianai Sacilotto ir dar daugeliui kitų žmonių, kurių dėka knygų rašymas tampa patraukliu užsiėmimu.

Pirma dalis

Tiesiog gyvenk

Sarah W. Moon © 2008 Komiksų kūrėjų remimo agentūra

[Komikso aprašymas](#)

1

Po gerų metų lankymosi klinikoje Sarą pradėjo erzinti aplinka. Galbūt čia dirbantiems specialistams ir atrodė, kad žemės atspalviai veiks raminausiai įsibaiminusių ir nekantraujančių tapti tėvais žmones. Arba kad linksmas sieninio fontanelio čiurlenimas paskatins nevaisingą moterį kaip produktyvią dedeklę spontaniškai sudėti kiaušinėlių. Arba kad blausiai spindintys žalvariniai skambučiai pagelbės spermai, nelyginant į tikslą skriejančiais raketomis, atrasti kelią namo. Gulėti po procedūros ant nugaros iškėlus klubus labai prailgo. Nors gydytojai jau atsisakė požiūrio, kad apvaisintos pacientės turėtų luktelėti, daugelis moterų, taip pat ir Sara, buvo prietaringos. Jos troško pasitelkti visą įmanomą pagalbą, įskaitant netgi sunkio jėgą.

Pasigirdo tylus beldimas, paskui sugirgždėjo veriamos durys.

- Kaip mes laikomės? - pasiteiravo slaugytojas praktikantas Frenkas.

Ponaitis švaruolis, plikai nusiskutęs galvą, su barzdele, auskaru ausyje ir triušiuokais išmar-

ginta uniforma. Tikras dėmesingumo įsikūnijimas.

- Tikiuosi, kad šįkart išties mes, - atsakė Sara ir pasikišo rankas po galva.

Nuo slaugytojo šypsenos jai norėjosi verkti.

- Jaučiate spazmus?

- Ne stipresnius nei paprastai.

Kol slaugytojas matavo temperatūrą ir įrašė laiką, Sara tylomis gulėjo ant sterilaus apžiūros stalo, aptraukto atsparia danga. Paskui pasuko galvą į šoną. Iš šio taško galėjo matyti savo daiktus, tvarkingai sudėtus ant lentynos gretimoje patalpoje. Prabangi „Smythson“ rankinė, vienetiniai drabužiai, sviesto minkštumo odos bateliai, rūpestingai pastatyti palei sieną. Išmanusis telefonas, užprogramuotas vos vienu prisilietimu ar balso komanda susisiekti su vyru.

Žvelgdama į šį gausybės ragą Sara tematė išorinius moters, kuria rūpinamasi, atributus. Aprūpintos moters. Nors galbūt ne, tiksliau būtų pasakyti - išpaikintos. Bet, užuot jautusis lepinama ir ypatinga, Sara viso labo pasijuto... sena. Lyg būtų jau pusamžė moteriškė, o ne dar neturinti nė trisdešimties. Juk ji - jauniausia klinikos „Apvaisinimo sprendimai“ klientė.

Dauguma jos amžiaus jaunų moterų tebegyvena su savo draugužiais mansardose, apstatytose baldais, sumeistrautais iš krovinių padėklų ir nedažytų lentų. Ji nepavydėjo joms, bet kartais neišmanė, kaip padėti sau.

Dėl nepaaiškinamos priežasties Sara jautė poreikį gintis ir šiokią tokią kaltę, kad naudoja si tokiomis brangiomis procedūromis. „Aš nekalta, – norėjo paaiškinti puikioms nepažįstamosioms. – Neturiu jokių vaisingumo bėdų.“

Kai juodu su Džeku nusprendė kreiptis pagalbos dėl pastojimo, ji sutiko vartoti klomifeną vien tam, kad padėtų Motušei Gamtai. Iš pradžių atrodė kvaila žvelgti į savo kuo sveikiausią kūną taip, tarsi jis turėtų kokių nors trūkumų, bet dabar ji susitaikė su vaistų vartojimu, spazmais, transvaginaliniais ultragarso tyrimais, kraujo mėginių ėmimu ir... gniuždančiu nusivylimu kaskart paaiškėjus, kad rezultatai neigiami.

– Liaukitės, – sudraudė Sarą Frenkas. – Mano absoliučiai moksline nuomone, baiminimasis lemia blogą karmą.

– Aš nesibaiminu, – paprieštaravo ji ir atsidususi nusišypsojo slaugytojui. – Man viskas gerai. Išties. Tiesiog tai pirmas kartas, kai Džekas negalėjo būti kartu. Taigi, jei šįkart pasiseks,

turėsiu aiškinti savo vaikui, kad tėtis nedalyvavo jį pradedant. Negi teks sakyti, kad toji garbė atiteko dėdei Frenkui?

- Taip, puikus paaiškinimas.

Sara priminė sau, kad Džekas nedalyvauja ne dėl savo kaltės. Niekas išvis dėl to nėra kaltas. Tuo metu, kai ultragarso tyrimas parodė, kad kiaušidės folikulas subrendęs, ir specialistai skyrė Sarai ovuliaciją skatinančių hormoninių vaistų injekciją, juodu su Džeku turėjo trisdešimt šešias valandas intrauterinei inseminacijai atlikti. O Džekas, deja, jau buvo susitaręs dėl darbo susitikimo šią vėlyvą popietę. Ir negalėjo jo atšaukti. Jis paaiškino, kad klientas atvyks net iš užmiesčio.

- Ar jūs vis dar stengiatės pasinaudoti ir senu geru būdu? - pasiteiravo Frenkas.

Sara išraudo. Kadangi Džekas negalėjo pasižirti dažnomis ir stipriomis erekcijomis, ilgainiui jie visiškai metė šį reikalą.

- Nepasakyčiau, kad labai uoliai.

- Atsiveskite vyrą rytoj ryte, - pasiūlė slaugytojas. - Užrašysiu jus aštuntai valandai.

Taigi, kol tebėra apvaisinimo tikimybė, bus galima išmėginti intrauterinės inseminacijos procedūrą antrą kartą. Frenkas ištiesė Sarai

priminimo kortelę ir paliko ją vieną tvarkytis ir rengtis.

Ilgainiui jos troškimas turėti kūdikį tapo nepasotinamu alkiu, keliančiu fizinį skausmą. Skausmą, kuris vis stiprėjo bėgant nevaisingumo mėnesiams. Šis apsilankymas klinikoje jau dvyliktas. Prieš metus ji niekada nebūtų pagalvojusi, kad pasieks šį etapą, susidurs su tuo akis į akį. Visas procesas tapo depresija keliančia rutina: sau leidžiamos injekcijos, plėtiklio keliamas skausmas, diegimas ir peršėjimas nuo inseminacijos kateterio. Rengdamasi Sara priminė sau, kad ištvėrus visus šiuos išbandymus tai, kad Džeko nėra šalia, menkniekis. Be to, nepaisant mokslinės pažangos ir naujų technologijų, centras žadino jai labai žmogišką pirmąjį jausmą – troškimą susilaukti kūdikio. Pastaruoju metu Sara neįstengdavo netgi pažvelgti į motinas su mažyiais. Vos vienas žvilgsnis sužadindavo gildantį troškimą.

Kai Džekas laikydavo jos ranką ir padėdavo pakęsti muziką, neva turinčią raminti ir kelti teigiamas emocijas, procedūros atrodydavo lengvesnės. Sara vertino jo humoro jausmą ir paramą, bet šįryt pati paragino jį nekaltinti savęs, kad negalės dalyvauti.

„Viskas gerai, – ironiškai šyptelėjusi patikino ji per pusryčius. – Moterys pastoja be savo vyrų kiekvieną dieną.“

Džekas kilstelėjo akis nuo žinučių išmaniajame telefone ir tarstelėjo:

„Puiku, Sara.“

Ji palietė jam koją po stalą.

„Mudviem nereikėtų atsisakyti mėginimo pradėti kūdikį įprastu būdu.“

Vyras nuvėrė ją sunkiu žvilgsniu.

„Žinoma, – patvirtino, atsitraukė su kėde nuo stalo ir siekė portfelio. – O dėl ko gi daugiau dar turėtume užsiimti seksu?“

Šis apmaudus atsainumas atsirado prieš ketletą mėnesių. Seksas, skirtas giminei pratęsti, nejaudino nė vieno iš jų, bet Sara negalėjo laukti, kol sugrįš vyro lytinis potraukis.

Buvo metas, dar prieš Džeko ligą, kai vien nuo jo žvilgsnio ji pasijusdavo esanti deivė. Tačiau pastaruoju metu jis dažnai kartodavo, kad sunku domėtis seksu, kai tavo lytinės liaukos buvo švitinamos. Be to, dar sėklidė pašalinta. Anuomet Džekas su Sara susitarė: jeigu jis išgyvens, juodu susigrąžins svajonę, kurią puoselėjo prieš jam susergant vėžiu – susilaukti vaikų. Keleto vaikų. Juodu juokauda-

vo apie likusią sėklidę, netgi suteikė jai vardą. Pavadinu Mikliuoju kamuoliuku. O kai baigėsi chemoterapijos kursas, gydytojai patikino, kad Džekas turi didelę galimybę atgauti vaisingumą. Deja, taip ir neatgavo. Nei vaisingumo, nei lytinės funkcijos. Bent jau pranašautu lygiu.

Tada juodu ir nusprendė išbandyti dirbtinį apvaisinimą pasinaudodami sperma, kurią Džekas apdairiai pasirūpino išsaugoti dar prieš pradėdamas gydytis. Taigi įsisuko klomifeno vartojimo, stebėsenos, pasikartojančių vizitų į Šiaurinio kranto klinikos „Apvaisinimo sprendimai“ ir sąskaitų už suteiktas paslaugas apmokėjimo ratas. Sumos sąskaitose buvo tokios milžiniškos, kad Sara liovėsi atplėšinėti vokus.

Laimei, išlaidas už Džeko gydymą padengė medicinos draudimas, nes vėžys pasireiškė jaunavedžiams stengiantis susilaukti palikuonių. Košmaras aptemdė jų gyvenimą vieną antradienio rytą, 11 valandą 23 minutės. Sara aiškiai prisiminė, kad kaip tik tokiu metu pažvelgė į kompiuterio ekraną, mėgindama atgauti žadą. Išvydusi Džeko veido išraišką, ji apsipylė ašaromis netgi anksčiau, nei jis spėjo ištarti žodžius, kurie pakeitė jų gyvenimą: „Tai vėžys.“

Išsiverkusi ji prisiekė sau, kad padės vyrui

įveikti ligą. Ir dėl jo gerovės pasiekė tobulybę. Apsiginklavo šypsena nuo pat tos akimirkos, kai chemoterapija parklupdė jį, bloguojantį ir drebantį, ant grindų. „Tu gali įveikti tai, čempione, nes aš viską laiką esu tau už nugaros“, – bylojo toji šypsena.

Šįryt, pajutusi sąžinės graužatį dėl jūdviejų susikirtimo, Sara pamėgino elgtis draugiškiau sklaidydama reklaminį bukletą, skirtą naujam vyrų projektui – prabangių gyvenamųjų namų kvartalo „Trilapio dobilo kalvos“ Čikagos priemiestyje statybai. Šis bukletas liaupsino „jojimo centrą, kurį suprojektavo Mimė Laitful“.

„Mimė Laitful?“ – klausiamai nutęsė Sara, žiūrindama idiliškas ganyklų ir tvenkinių nuotraukas.

„Didi pavardė žirgų mylėtojams, – patikino Džekas. – Projektuodama maniežus ši moteris pasiekė tiek pat, kiek Robertas Tirenas Džonšas projektuodamas golfo laukus.“

Sara pasvarstė, ar toks jau didelis iššūkis projektuoti ovalo formos maniežus.

„O kaip toji moteris atrodo?“

Džekas patraukė pečiais.

„Na žinai, ji tokio arkliško tipo....“